Sportul Magazin

CONFESIUNILE UNEI ANTRENOARE DE... RUGBY!

● „Am jucat și eu rugby!" ● „Cultiv curajul, cinstea, urăsc minciuna" ● Zilnic, circa 7 ore pe stadioane

De necrezut și totuși adevărat! La noi în țară există o antrenoare de rugby. Și nu puțini sînt aceia care auzind de ea, se îndoiesc că... s-ar pricepe, într-adevăr, la rugby — sport prin excelență bărbătesc. Cei ce trăiesc în lumea acestei discipline o cunosc însă pe profesoara de educație fizică **Mariana Lucescu** și știu cum lucrează. Duminică 3 iunie, ea a înregistrat un succes care-i confirmă valoarea în această direcție: echipa **Școlii sportive nr. 2 București**, pe care o antrenează, a cîștigat titlul de campioană republicană la juniori.

— Cum ați ajuns la... rugby? — am întrebat-o.

— Întîi, rețineți că sînt absolventă a I.E.F.S. cu specializarea rugby. În al doilea rînd, să știți că... am jucat și eu rugby. În urmă cu ani, mergeam la antrenamente pe stadionul Progresul unde venea actualul conf. univ. Nicolae Pădureanu cu studenții ce se pregăteau pentru specializarea rugby. Se făceau „miuțe" și eu cu încă o colegă — Niculina Ionescu — jucam cu ei. Cu viteza mea reușeam să marchez încercări. Cam de pe atunci m-am îndrăgostit de acest sport.

— Sînteți cunoscută ca un vajnic grădinar ce sădește de ani în inimile copiilor pasiunea pentru rugby...

— Da, am început de prin 1963, an în care mă aflam la Școala generală nr. 65 din comuna Pantelimon. Cîte talente am găsit aici, pentru toate sporturile, este de necrezut! Aici am început să formez primii rugbyști.

A urmat apoi trecerea la Școala sportivă nr. 2 București, unde Mariana Lucescu a lucrat în continuare pentru depistarea și formarea de tineri jucători în această disciplină. Lucrînd cu copiii care abia împlineau 10 ani, antrenoarea a reușit performanțe de toată lauda. Cu echipele sale de 7, 8 și 10, a cîștigat toate competițiile la care participa. Iar în acest an, formația școlii sale a cucerit „Cupa școlilor sportive" și titlul de campioană republicană la juniori. Interesant de arătat este că mulți dintre rugbyștii formați de ea — numărul lor este de ordinul sutelor — sînt azi și jucători în divizia A: Țața, Achim, Cioarec, Dumitru (Steaua), Ilie, Iordănescu (Sp. studențesc), Lazăr, Bujor, Bidirel (Gloria) ș.a.

— Cum reușiți să le explicați copiilor jocul?

— Simplu: jucînd și eu cu ei. Cînd văd că unii sînt mai fricoși, că evită contactele fizice, intru în joc. Și-i plachez, fără menajamente. Astfel îi ambiționez, îi formez. Dacă se vaită sau se feresc, le rînesc amorul propriu spunîndu-le: „Nu ești nici cît o femeie. Mai bine să ne lași. Noi lucrăm numai cu bărbați".

— Se spune că „aveți ochi" în depistarea lor. Cum îi selecționați?

— Mi-au venit mii de copii cerîndu-mi să-i primesc la rugby. Pe cine am oprit? Mai întîi mă uit la ei, fiind foarte important să-mi inspire încredere figura lor, să-mi pară dezghețați. Calitățile pe care pretind să le aibă sînt în ordine: inteligență, calități motrice, gabarit. Fără inteligență nu se poate juca rugby bine.

Interesant de remarcat este faptul că majoritatea copiilor trecuți prin „mîna" Marianei Lucescu știu rugby, au clarviziune în joc și o bună condiție fizică (evoluția din finală este o dovadă). Fiindcă antrenoarea nu face rabat la însușirea elementelor de tehnică, la pregătirea fizică. Zilnic, stă pe stadioane de la 9 la 13 și de la 16 la 19. Nu putem să nu mai amintim și de ținuta sa elegantă din timpul finalei. Spre deosebire de alți antrenori care în asemenea ocazii se agită, aleargă pe marginea terenului dînd indicații sau admonestîndu-și elevii, Mariana a stat liniștită pe bancă, deși rugbyștii ei erau încleștați într-un joc foarte greu. I-a lăsat în pace întrucît, după cum ne spunea, ei știau foarte bine cum trebuie să joace și nu mai aveau nevoie să fie dădăciți.

Nu este și aceasta o dovadă a siguranței antrenorei, a seriozității cu care își pregătește elevii?

Modesto FERRARINI

Entuziasm și recunoștință...

Berceanu campion european

Mulți rivali cu suprafață
Deseori gîndesc așa:
Decît cu Berceanu în față
E mai bine sub saltea!...

NUMĂRĂTOARE INVERSĂ...

În această primăvară, bogată în jocuri internaționale, care au angajat toate reprezentativele țării noastre, începînd cu lotul A și sfîrșind cu cel de juniori, un tînăr și talentat fotbalist, care avea șanse mari să se numere printre selecționabili, a fost nevoit să schimbe verdele gazonului, atît de drag lui, cu ecranul televizorului, privind cu nostalgie și regret la evoluțiile altor fotbaliști. Este vorba de Vasile Aelenei, atacantul echipei Steaua, care în etapa a III-a a returului, în meciul cu Jiul de la Petroșani, a avut nesansa să suporte consecințele unei fracturi a tibiei piciorului stîng la o intrare mai dură, dar involuntară, a unui fundaș advers.

S-au scurs două luni, perioadă de timp în care acest fin dribler stă cuminte acasă, cu piciorul imobilizat în gips și numără ca un școlar zilele care au mai rămas pînă ce se va dispensa de nedorita „jambieră albă". Supus de curînd unui control radiologic sub directa supraveghere a doctorului Dumitru Tomescu, s-a constatat că fractura lui Aelenei merge spre vindecare, calusul format fiind o dovadă în acest sens. Totuși, ca măsură de precauțiune, el trebuie să stea încă imobilizat aproximativ trei săptămîni. Abia la sfîrșitul lunii iunie sînt speranțe să poată începe un program special, care va cuprinde exerciții fizice, de reeducare a piciorului, pentru revenirea la normal a mușchiului atrofiat.

Pe Aelenei îl așteaptă cu nerăbdare iubitorii fotbalului. Îl așteaptă și Valentin Stănescu, antrenorul echipei naționale, cel care i-a acordat credit deplin, selecționîndu-l în lotul reprezentativ, atunci, cu puține zile înaintea stupidului accident.

Spectatorii îl așteaptă cu aceeași nerăbdare cu care și el... așteaptă reîntîlnirea cu ei.

Gheorghe NERTEA

FRAZE...

● Recordul mondial la sulițăaparține Soarelui. Aruncă sulițe la milioane de kilometri depărtare.

● Ori de cîte ori juca o partidă de șah cu albele, se enerva. Pasămite, vedea negru în fața ochilor.

● Cei doi înotători au terminat cursa bras la bras.

● De cîte ori juca prost, tribuna i se părea... tribunal.

● Căsătorindu-se, gimnasta renunță să mai concureze la inele.

● Golul lui umplu inimile suporterilor.

V. D. POPA

AVENTURĂ LA VIDRARU

O excursie de sfîrșit de săptămînă, la pescuit de păstrăvi, începe, de fapt, la începutul săptămînii: luni — informații de la cei care au fost duminică la lacul Vidraru (Argeș), la păstrăv. Indiferent de cantitatea și calitatea informațiilor adunate, marți încep tatonările în ceea ce privește mașina cu care ne vom deplasa; acestea continuă și miercuri, iar joi sîntem siguri că doctorul merge cu mașina; vineri am pus totul la punct în ceea ce privește nălucile și alte momeli artificiale, iar sîmbătă, la prînz, am și plecat.

Conduce doctorul, pe autostradă și nici nu știu cînd am ajuns la baraj. O scurtă formalitate la brigada silvică și ni se dă voie să pescuim în lacul de baraj, cu autorizație legală; ni se explică unde se află cabana în care vom putea înnopta etc. Și am purces la treabă... Dar pînă să ne montăm lansetele pînă am ales lingurile sau alt soi de năluci potrivite păstrăvilor, soarele a trecut peste munte.

...În zori, am „făcut ochi", cu toții, cam în același timp. Repede — repede, ne-am luat cele trebuitoare și, cînd încă nu pălise Calea Lactee, eram pe malul lacului.

— Nu mă mai duc pe cauciuc, hotărăște doctorul, mormăind.

— Bine faci, că n-are cine să conducă pînă la București, îl consolăm într-un fel. Aruncăm, de pe mal, tot felul de lingurii și woblere. Nimic însă, nici un păstrăv nu vrea să le guste. Insistăm. Nimic.

— Am o idee! — strigă tot doctorul. Știam că ideile lui sînt năstrușnice, dar le acordăm oarecare credit...

— Na! S-a dus dracului! — se lamentează doctorul.

— Ce s-a dus?

— Ideea mea și borcănelul cu capac găurit...

— Era ceva de... ideea asta? — glumesc.

— Era!, strigă el. Dacă ești în stare să scoți de la cei 8—10 m adîncime borcănelul cu capacul crestat, prindem păstrăvi!...

Am plonjat în lac, am scos borcănelul cu capacul crestat în care erau bucățelele de pîine și peștișori verzui. Am pus în cîrlig un peștișor verde și am culeș și roadele inițiativei: a trebuit să mă străduiesc să ajung la aproximativ 12—14 m adîncime, ca să descurc firul pe care un păstrăv de aproximativ 3 kg îl încurcase într-un ciot, după ce înghițise peștișorul verde, cu cîrlig cu tot... Pînă pe la prînz lucrurile s-au desfășurat cam așa: înginerul arunca cu lanseta și agăța un păstrăv sau o cioată, eu plonjam în lac ca să eliberez năluca din cioată, sau să conving păstrăvul să nu se mai ascundă prin rîgălii, iar doctorul extrăgea, prin operație, cîrligele din cavitatea bucală a păstrăvilor. Ultima „operație" pe care a făcut-o a fost aceea cu respirația artificială. Mi-a făcut-o mie. Știți, cînd plonjezi în apă și te lovești cu capul, de ceva tare, să presupunem un ciot din lacul Vidraru, nu e chiar atît de simplu...

Seara ne-am înapoiat ostenițI, arși de soare, dar cu trofee remarcabile — păstrăvii...

ILIE CARCIU

URĂRILE NOASTRE!

Consemnăm totdeauna cu plăcere, evenimentele fericite din viața sportivilor noștri. De data aceasta, „eroina" rîndurilor de față este voleibalista Mariana Popescu, *componentă de bază a echipei Dinamo și a reprezentativei naționale, care a cucerit anul acesta titlul de campioană balcanică. Alături de ea,* Alexandru Ionescu, *electronist la Studioul cinematografic București, un fidel suporter al formației din șos. Ștefan cel Mare și, fără îndoială, al voleiului.*

Ieri la prînz, Mariana și Alexandru s-au prezentat în fața ofițerului de stare civilă, pronunțînd, în prezența colegilor de echipă, a prietenilor și a rudelor, un hotărît „DA".

Să le urăm tinerilor căsătoriți viață lungă, fericită, casă de piatră și Marianei să se numere și de aici încolo printre cele mai bune jucătoare. (EM. F.).

APARIȚII ÎN EDITURA STADION

Legendele sportului

De obicei, atunci cînd se redactează o carte interesul manifestat de cronicari este mai limitat, avînd în vedere că ei și-au exprimat opiniile în momentul primei apariții, totul reducîndu-se apoi la simpla înregistrare a lansării ediițiilor următoare. În cazul cărții lui **Victor Bănciulescu, „Sport și legendă"**, această, să-i zicem, regulă, nu mai poate fi aplicată. Și nu din cauză că s-ar fi adus îmbunătățiri substanțiale lucrării, ceea ce ar fi necesitat, eventual, un nou punct de vedere, ci pentru că permite — prilejul este cît se poate de nimerit — o discuție privind acest sector de activitate al Editurii Stadion. Epuizarea ediției întîi confirmă că publicul este interesat în a citi cît mai multă literatură sportivă. (Și cartea „Sport și legendă" — bogat ilustrată — reprezintă un asemenea eveniment literar, chiar dacă lectorul nu citește o lucrare a-

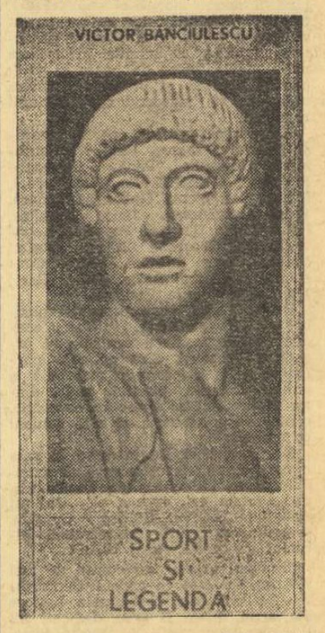

parținînd unui gen sau altul al literaturii sau publicisticii, ci doar „cronici" ale unor... meciuri de demult, cronici cuprinse, însă, în mari opere ale literaturii române sau universale, de la cîntecele populare la Iliada și Odiseea).

Or, în acest sector — nu negăm utilitatea lucrărilor de pură specialitate — mai sînt multe de făcut: de la publicarea unor volume dedicate marilor sportivi (și, din fericire, nu ducem lipsă de astfel de „eroi") pînă la editarea unor cărți asemenea celor semnate de Fănuș Neagu, Alexandru Mirodan, Mircea Radu Iacoban sau alții. Fără îndoială, motivul rentabilității trebuie să fie luat în considerare, dar avem convingerea că s-a făcut încă prea puțin atît în ceea ce privește sondarea publicului, cît și popularizarea lucrărilor sportive.

Învățați sportul cu balonul oval *)

Sport al curajului, al unor calități definitorii pentru om, rugbyul poate fi (și trebuie) învățat de la o vîrstă fragedă, pentru a se putea atinge culmile măiestriei. Ceea ce încearcă, de altfel, să demonstreze și cunoscutul specialist **René Chiriac** în lucrarea **„Minirugby"**. Dedicată antrenorilor și profesorilor de educație fizică, preocupați de probleme sportului cu balonul oval, autorul pune la îndemîna celor interesați un manual foarte util, însoțit de numeroase chinograme.

Rubrică redactată de
Emanuel FANTANEANU

*) **R. Chiriac, „Minirugby", Editura Stadion, 1973, 119 pag., 7 lei.**

Bucuria la toate!

Școală și sport. Iată un subiect despre care nu putem spune că ar fi inedit. Aspecte din viața tumultuoasă a tineretului studios, surprinse în amfiteatre, în laboratoare, ca și pe terenurile de sport și-au găsit loc deseori în paginile ziarului nostru. Mai rar, însă, ni s-a oferit prilejul să relatăm fapte ca acelea pe care le vom reda în rîndurile de mai jos...

Sîntem în curtea Liceului nr. 1 din Miercurea Ciuc (Liceu care, în anul 1968, și-a serbat trei secole de existență și a cărui echipă de hochei s-a calificat în prima divizie a campionatului național!).

Este recreație. În jurul nostru, larma obișnuită. Ceva mai retrași, băieții prof. **Emeric Mezei.**

Întreaga clasă a XI-a, 30 de elevi la număr, toți hocheiști, este adunată în curte. Vorbește Mezei. Subiectul pare captivant. Cînd și cînd intervine cîte un elev. Da, discuția este într-adevăr interesantă. S-au anunțat, iar acum se dezbat condițiile de participare la cea de a III-a tabără, de vară, a claselor de hochei, de la Lacul Sf. Ana. Proiecte? Cu adevărat frumoase. Din nou vor fi instalate pe marginea lacului corturile. Zece la număr. În mijlocul lor va trona, „gigantul", cortul cu o capacitate de 40 de persoane. Aici se va amenaja bucătăria. „Bucătarul șef", **Emeric Mezei**, și-a stabilit de pe acum ajutoarele. Cîte patru în fiecare zi. Mereu altele. Toți băieții, fără excepție, trebuie să învețe să gătească. Cine știe? De data asta, cămara va trebui improvizată într-o... groapă, nu ca anul trecut cînd, instalată într-un colț, în cortul gigant, a dat iama în ea un... urs. Atunci, ursul a păgubit băieții de 24 de pachete de unt. Pe toate le-a mîncat. Provizia taberei pe șase zile...

Teodor Gherman va trebui neapărat să adauge bagajului său chitara. Seara, în jurul focului, melodiile ce picură din strune au un farmec ca nicăieri altunde. Și nu trebuie uitate nici mănușile de box. După hochei, a doua pasiune a elevilor dintr-a XI-a este boxul, iar prof. Mezei a găsit de cuviință că sportul cu mănuși le dezvoltă voinicilor săi forța. Astfel, boxul a fost inclus în programul de antrenament, de vacanță, al hocheiștilor, alături de alergările de fond în jurul lacului, de probele de sprint. În tabăra de la Lacul Sf. Ana va începe pregătirea propriu-zisă a elevilor pentru noul sezon competițional de hochei.

★

Strașnici mai sînt acești 30 de elevi ai lui Mezei! În componența de astăzi sînt din clasa a IX-a, din 1970. Atunci s-a înființat, la Liceul nr. 1 din Miercurea Ciuc, clasa specială a hocheiștilor. Și tot atunci, Mezei, profesorul de educație fizică, a fost numit antrenorul și dirigintele clasei. Ce a urmat? O suită de succese în sport și la învățătură, de-a dreptul excepționale.

Cum poate fi, de pildă, numit altfel faptul că, din această primăvară, echipa clasei a XI-a a Liceului nr. 1 din Miercurea Ciuc și-a cîștigat dreptul de participare în prima divizie a campionatului național de hochei, în care joacă formațiile Dinamo și Steaua din București? În sezonul competițional 1972-1973, băieții lui Mezei au cucerit titlul de campioni orășenești, apoi de campioni județeni; iar în final au devenit campioni naționali de juniori. Participînd în campionatul de hochei, Divizia B, aici, tot ei, au ocupat primul loc în grupă, iar în meciul de baraj cu formația Avîntul Gheorghieni — pentru promovarea în Divizia A — elevii clasei a XI-a au înscris adversarilor lor șapte goluri, în timp ce propriul portar a scos doar de trei ori pucul din poartă...

Succesul clasei a XI-a a fost sărbătorit de profesorii și elevii liceului cu fastul cuvenit. Era și firesc. Satisfacția a fost generală. Experiența cu clasa specială de hochei a reușit. Iar reușita, ca să nu rămînă un caz izolat, a determinat ca alte și alte clase speciale de hochei să ia ființă la Liceul nr. 1. Aici, clasele de hochei au intrat, parcă, pe... bandă rulantă. Hocheiul are asigurate la acest liceu toate premisele unei dezvoltări impetuoase, așa cum nu a cunoscut pînă în prezent nicăieri în țară. Pentru dezvoltarea lui, elevii liceului muncesc, se antrenează, și cu toții învață bine. Dar, iată că se apropie vacanța și, deocamdată, clasa specială, campionii, se pregătesc și ei să o întîmpine...

Gheorghe ȘTEFĂNESCU

PSEUDO-PUBLICITATE SPORTIVĂ

PRIMESC în gazdă pentru cel puțin un an echipe din categoria superioară cu puncte puține. Adresați: Campionatul Diviziei B.

JUCĂTOR rezervă Divizia A caut post titular Divizia B sau C; prefer provincia. Nae Navetistul — Loco.

SCHIMB locul 15 în clasament cu loc ceva mai central. Adresați: Post-restant — Cluj.

ANTRENOR capabil, pregătesc fundași-ofensivi pentru echipele cu înaintare deficitară. Căsuța poștală A.

CAUT urgent golgeter. Poate fi și cu lovituri de la 11 metri. Adresați: Codașă — Regie.

SCHIMB rachete de tenis. Adresa: Ilie — România.

PREDAU lecții de înot cu colacul clientului. Adresați: Fotbal Club — Constanța.

pt. conf.
D. C. MAZILU

RĂSPUNDE Ion Poștașu

M. T., VALEA CHIOARULUI. Să știți că iubitorii fotbalului nu sînt obligați să scrie versuri, ori de cîte ori cîștigă echipa favorită. Ne-am gîndit, citindu-vă versurile, că poate nu știați acest lucru...

GHEORGHE NEAGU, SĂCELE. 1) Iată rezultatele obținute de echipa Viitorul, alcătuită din foștii jucători ai lotului de juniori U.E.F.A. 1962, pînă la desființarea ei: 1—0 cu Dinamo, 2—4 cu Steaua, 1—3 cu Știința Timișoara, 0—0 cu Știința Cluj, 3—1 cu Farul, 7—1 cu Steagul roșu, 0—3, cu Petrolul, 3—1 cu Rapid, 1—3 cu Progresul, 2—2 cu C.S.M.S. Iași, 2—2 cu U.T.A., 2—1 cu Dinamo Bacău, 2—3 cu Crișana Oradea și 7—0 cu Minerul Lupeni. 2) În finala ediției 1966—67 a Cupei României, Steaua a învins cu 6—0 pe divizionara C, Foresta Fălticeni, care eliminase unsprezecele Rapidului. 3) Da, în finala cu Steaua, Foresta Fălticeni a ratat o lovitură de la 11 metri, în minutul 90. Mă îndoiesc, totuși, că, altfel, ar mai fi avut șanse să egaleze!

IOAN MARCUS, SATU MARE. „După cum știm cu toții, autorii golurilor 100, 200, 300 și 400 au fost premiați de către „Loto-Pronosport". Dar, dacă golul al 500-lea va fi un autogol? Autorul lui va primi un premiu pentru acest

gol?". Asta ar fi culmea! Dacă s-ar întîmpla așa, ar ploua cu autogoluri. Nu vedeți că și nepremiate, se înregistrează destule! Dar dacă s-ar da și premii pentru treaba asta!

VASILE I. NEAGU, CÎMPULUNG MUSCEL. Bine au făcut prietenii dv. că v-au contrazis: mingea respinsă de portar, la executarea unui penalty, POATE FI RELUATĂ DE CĂTRE JUCĂTORUL CARE A EXECUTAT LOVITURA. Numai dacă mingea, la o lovitură de la 11 metri a lovit bara și a revenit în teren, ea trebuie să fie reluată de alt jucător decît cel care a executat lovitura.

I. GHINESCU, COMUNA BOTENI. Unde ați stat „ascuns", în ultima vreme? Revederea este, în orice caz plăcută. Să ascultăm, întîi, catrenul prin care cinstiți noua medalie pe care a cucerit-o, la lupte, Berceanu:

Cu colecția-i splendidă
Meșterul Ion Corneanu
Și-a propus, cred, să deschidă
„Expoziția Berceanu!"

UN GRUP DE SPECTATORI DIN SATU MARE. Nu trebuie confundate rezultatele neașteptate din fotbal (Steaua — Universitatea Craiova, Universitatea Craiova — Steagul roșu) cu „surprizele" de genul acelora pentru care, echipa dv. favorită, Olimpia, și alte formații, au fost penalizate la sfîrșitul campionatului trecut.

MARIUS MOGOȘ, CRAIOVA. **„Rapid s-a pus la adăpost de o surpriză neplăcută. Dar, eu am așteptat mai mult de la această echipă. De aceea, vă**

întreb: să mai țin cu ea sau nu?". Întrebați-vă inima, nu pe mine! De altfel, suporterului îi stă bine cu suferința. Ca și îndrăgostitului...

MARIN DAN GAVRIL, CONSTANȚA. Eu zic că se cuvine să mulțumim Radio-televiziunii pentru spațiul pe care îl acordă transmisiunilor sportive, în general, și fotbalului, în special. Nu uitați că meciul Steaua — Universitatea Craiova s-a desfășurat în nocturnă, deci, în afara orelor dinainte fixate pentru transmiterea etapei la radio. Și, totuși, s-a găsit posibilitatea să se transmită o bună parte din repriza a doua a partidei.

IONIȚĂ POTERAȘU, CLUJ. 1) Tenismanul Petre Mărmureanu a abandonat activitatea competițională, devenind antrenor. 2) Nu putem spune că jucătorii amintiți de dv. n-ar putea figura și ei în lotul național de fotbal. Să știți, însă, că nu s-a mărit numărul jucătorilor. Tot în unsprezece, se joacă!

R. TRAIAN, BUCUREȘTI. După cum ați putut constata, nu publicăm jocuri de cuvinte încrucișate, acrostihuri, monoverbe etc. Sînt informat, de altfel, că nici revista „Rebus" nu și-a propus să publice... cronici sportive!

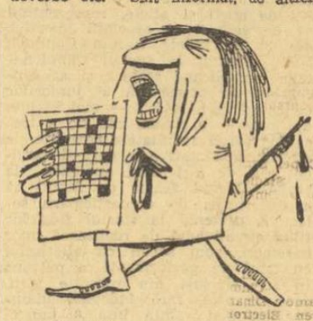

Ilustrații: N. CLAUDIU

VARIETĂȚI

MARATON... ÎN FAMILIE

Soția campionului olimpic de maraton de la München, americanul Frank Shorter, pare să respecte cu sfințenie angajamentul luat în fața ofițerului stării civile: „Unde vei fi tu, acolo voi fi și eu..."

Ca atare, ea își urmează soțul nu numai la concursurile la care acesta participă, dar nu pregetă să-i însoțească și la... antrenamente, alergînd cot la cot cu campionul olimpic pînă aproape de jumătatea cursei!

Cîțiva ziariști japonezi, sosiți în S.U.A. pentru a filma antrenamentele lui Shorter, au rămas uluiți de vitalitatea soției acestuia, de competența cu care discută despre maraton, de realismul sfaturilor pe care le împărtășește campionului în timpul istovitoarelor antrenamente.

Unul dintre ei a scris, cu o evidentă admirație: „Dacă femeile ar avea dreptul să participe la maraton, doamna Shorter ar fi — neîndoios — prima recordmană mondială a acestei probe".

De remarcat că Mary Shorter n-a făcut niciodată sport de performanță!

COLECȚIONARUL — RECORDMAN...

După părerea autorizată a specialiștilor, colecția de cărți de șah a pensionarului Pavel Savinov din Chișinău este cea mai completă „bibliotecă" particulară de acest gen din Uniunea Sovietică, pe alocuri ea putînd rivaliza cu fondul bibliografic pe profil al... Academiei U.R.S.S.!

Numai 18 cărți îi lipsesc pasionatului colecționar din toate edițiile de șah tipărite în limba rusă în ultimii 200 de ani, mîndria constituind-o „Manualul de învățare", publicat în 1824, la Petersburg, în numai două sute de exemplare de cunoscutul precursor al șahului rus, A. Petrov. După cît se pare, exemplarul pe care îl deține Savinov este unul din cele două care s-au mai păstrat, celălalt — conținînd autograful editorului — aflîndu-se în Casa memorială Pușkin din Leningrad.

Fost profesor de istorie și — în timpul liber — istoric al mișcării șahiste din Uniunea Sovietică, Pavel Savinov se ocupă în prezent de răspîndirea sportului minții în rîndul elevilor, fiind animatorul cercului de șah de la Casa pionierilor din Chișinău.

SFÎRȘITUL MECIULUI FLUIERAT DE... PRIMAR!

Într-un mod original s-a încheiat, nu de mult, meciul de hochei din campionatul elvețian dintre Lugano și Chaux de Fonds. Întrerupt în repetate rînduri de intervenția suporterilor celor două echipe, confruntarea — decisivă pentru stabilirea ierarhiei finale în prima ligă — s-a dat fără sfîrșit, jucătorii celor două formații mai mult... parlamentînd decît patinînd!!

În cele din urmă, primarul orașului Lugano a apărut pe gheață, oprind desfășurarea așa-zisului joc, grație unei prevederi a legislației locale care prevede suspendarea oricărei distracții publice cu începere de la ora 11 noaptea.

Căutînd să afle, a doua zi, cît de fundamentată a fost intervenția primarului, ziariștii au constatat că onorabilul șef al Consiliului municipal avusese dreptul să oprească meciul, bazîndu-se pe o lege votată la Lugano în... secolul al XVIII-lea!!

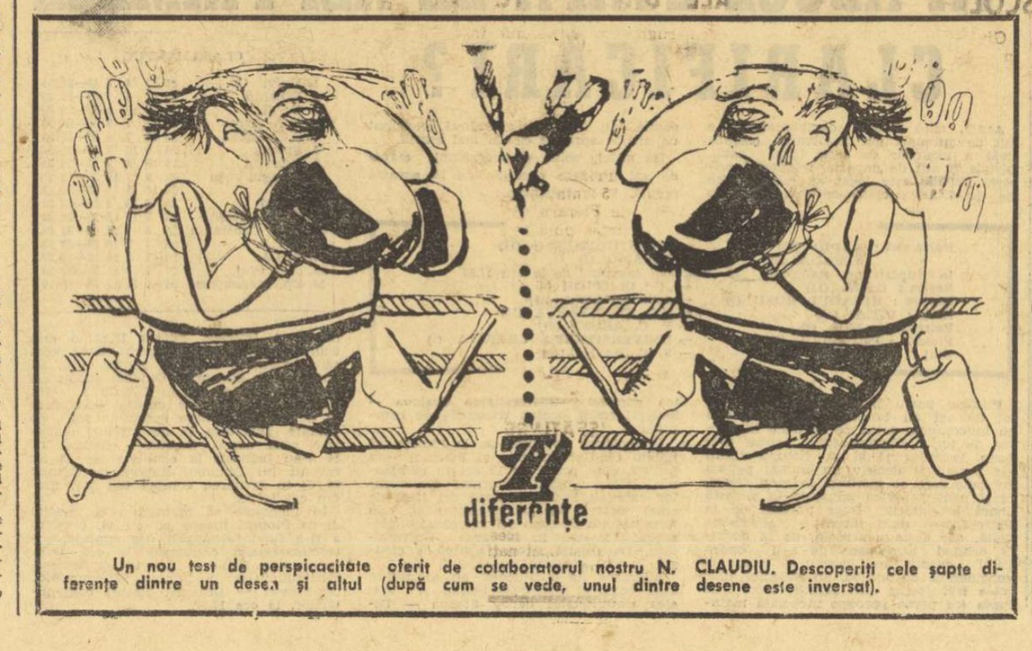

Un nou test de perspicacitate oferit de colaboratorul nostru N. CLAUDIU. Descoperiți cele șapte diferențe dintre un desen și altul (după cum se vede, unul dintre desene este inversat).